

Konfirmander i kirkerummet

Af sognepræst Tina Skov Løbner, Marie Magdalene

I alle de 15 år jeg har undervist konfirmander, er langt over hovedparten af timerne foregået i kirkerummet, mere af nød end af lyst, idet vi altid har to hold samtidig, men kun én konfirmandstue. Men det kan altså noget at bruge kirkerummet så meget.

Hver gang starter vi begge konfirmandhold op i kirkerummet, stearinlysene er tændt og min kollega og jeg skiftes til at holde en andagt. Vi synger to salmer, siger Trosbekendelsen sammen og så er der genfortælling af søndagens tekst; for nylig genfortalte jeg »Den fjerde vismand« og talte om gaver i vores liv – hvad der nu rører sig i samfundet, i mit/min kollegas eller konfirmandernes liv. Herefter går det ene

hold i konfirmandstuen, og det andet bliver i kirken.

Et rum for samtaler og indlevelse

Det store kor i vores kirke gør, at vi kan sidde på hynder eller stole rundt ved knæfaldet og døbefonten og dermed være tæt på det, som konfirmationsforberedelsen for mig at se drejer sig om: Hvad betyder kirken, kristendommen, dåben, nadveren, Gud i mit og deres liv?

Vi sidder rundt om døbefonten, når vi taler om dåb. Vi har ind imellem lavet en lille dåb med konfirmanderne som forældre, faddere og bedsteforældre, søskende mv. Indimellem går det rigtig godt, andre gange bliver der brugt meget krudt på, at bedstefar ikke hører så godt og derfor råber, eller at de små søskende løber rundt i kirken imens. Men ofte er der stor lydhørhed og indlevelse, og vi har fået gode samtaler rundt

om den døbefont, som vi er heldige at mange af konfirmanderne er døbt i. De har en ting eller et billede med fra deres egen dåb, og vi sammenligner deres Dagmarkors med det store krucifiks på væggen, og hvad de ellers har med.

Vi har brugt at ligge på kirkebænkene og høre »Superior« af Tim Christensen (og dét at høre et rocket nummer for fuld knald i en kirke gør godt nok noget for konfirmandernes opfattelse af både musik og rum...) og derefter tale om gudsbilleder; vi har brugt »Kort om Gud«, kirkens kalkmalerier, døbefont, altertavle osv. til at få sat ord og billeder på, hvordan Gud ser ud i konfirmandernes øjne, og hvordan han fremstilles i kunsten og i Bibelen. Efterfølgende har vi så brugt en-to gange i konfirmandstuen på at fremstille egne gudsbilleder med deres konfirmationsord på, som så hænger ved deres bænkerække til konfirmationen.

Vi bruger også kirkerummet, når vi har besøg af en bedemand. Der står en kiste på den rigtige plads, vi hører om de praktiske ting, som en bedemand hjælper familien med, vi taler om, hvad præstens opgave er ved dødsfald, vi finder symboler på liv og død og opstandelse i kirkerummet og på kirkegården, som vi er heldige at have lige udenfor døren.

»Vi har dækket bord i koret foran alteret og spist sammen. Et måltid gør, at man kommer tæt på hinanden på en særlig måde.«

Et måltid vi giver til hinanden

Vi har dækket bord i koret foran alteret og spist sammen. Et måltid gør, at man kommer tæt på hinanden på en særlig måde. Nogle gange har vi aftalt, hvad der hører til morgenmad eller frokost, alt afhængig af, hvornår på dagen vi har timer sammen, og så har de hver især skullet medbringe noget. På den måde understreger vi, at alle er en del af fællesskabet, og at når nogen (noget) mangler, så kan det mærkes. Andre gange har jeg sørget for det hele, hvis det har været et særligt udsat/glemsomt hold. Når vi spiser, må man ikke selv tage, men skal byde

sidemanden for på den måde at understrege, at alt, hvad vi har, er noget vi får givet fra Gud. Det bliver italesat via fortælling og salmer undervejs og har fungeret virkelig godt.

» ... det betyder mere, end jeg havde troet at få taget et billede, hvor man står på prædikestolen eller er ovenover hvælvingerne på loftet.«

Portrætter i kirken

Vi er rundt og kigge i alle afkroge af kirken i starten af forløbet, og med nogle hold har der vist sig en særlig interesse for fx døbefonten, altertavlen, den udskårne døbefont med træguirlander eller vores orgel, som er sat ind i en gammel herskabsbænk. Her har vi så brugt ekstra tid på at sidde, at fortælle, eller få taget billede af konfirmanden. Hvert år laver vi et kort med fællesbillede og med enkeltbillede til alle konfirmander, som de skriver en hilsen til alle i. På den måde slipper de for hver især at købe 15-20 kort til de andre, og at nogle måske ingen kort får. Og det betyder mere, end jeg havde troet at få taget et billede, hvor man står på prædikestolen eller er ovenover hvælvingerne på loftet.

Jeg kan varmt anbefale at bruge kirkerummet i konfirmationsforberedelsen, for det gør noget ved konfirmanderne, at de er vant til at komme i rummet hver uge, og at de kender hver en krog af deres kirke. Det kræver omtænkning af selve konfirmationsforberedelsen. Jeg har utallige laminerede ting, som kan lægges ud, og vi kan lave Cooperative Learning i hele rummet, hvilket har vist sig at være godt for de konfirmander, der har svært ved at sidde stille. Ulempen er, at de ikke er »fikseret« på en stol, som man lettere kan i en konfirmandstue, men at de nærmest kan flyde ud på gulvet. Men jeg synes at ulempene langt overskygges af gevinsten. Så bare kom i gang i kirkerummet!

»Undervisningen bliver meget mere dynamisk af at foregå i kirkerummet.«